

ANGELIKA

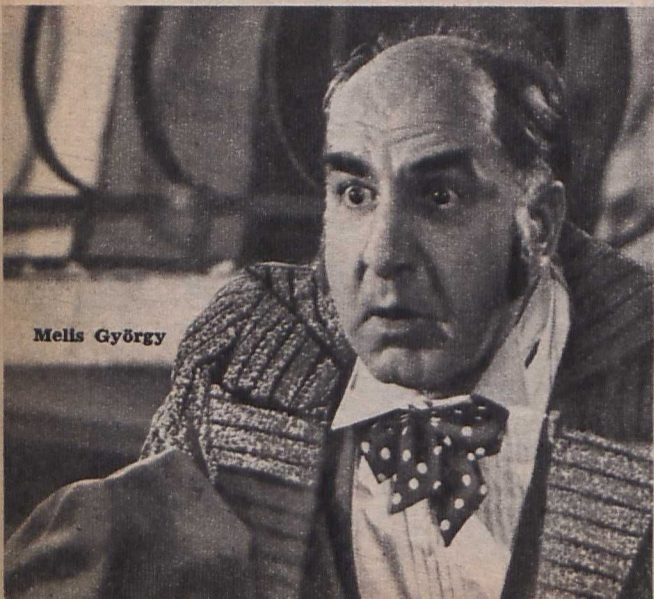
Miközben a Tévé zenés színház legutóbbi produkcióját néztem, úgy éreztem; lelepleződöm. Kiderül, hogy korábban írt dicséző jelzőim, helyeslő mondataim a vállalkozás kísérletező kedvének, a sorozat színességének, a sorozat színességének szóltak —, az igazi örömet mégis a jól sikerült, eredményes megvalósítás okozza. Ibert szellemes, kolorit-hatásokban bővelkedő, könnyed kézzel odavetett, ám fölényes mesterségbeli tudásra és fantáziára valló operakomédiája nem „kulturpolitikai tett”-ként került a képernyőre, nem honosított meg új műfajt, nem népszerűsített kortársi alkotást, nem teremtett alkotói fórumot, nem támasztott fel méltatlanul feledésbe merült kompozíciót —, csupán pompás játékot, remek operaszínpadi előadást produkált. S ha úgy tetszik, ez is a széleskörű közönség megnyerését, izléses, nemes szórakoztatását célozza,

az operaműfaj megkedvelhetőségének lehetőségét eredményezi.

A siker mindenekelőtt Horváth Adám rendezői munkájának köszönhető: nem is egyszerűen elképzelésének és fantáziájának, humorának és ötletességének, a produkció mozgalmasságának és az operai helyzetek ügyesen filmszerű kiaknázásának, hanem elsősorban az énekesekbe vetett bizalmának. Legkiválóbb operaházi művészeink már jónéhányszor bebizonyították, hogy a modoros színpadi mozgás, a tipikusan „operainak” tartott, olykor komikusan pantomimszerű, széles gesztusokkal operáló színpadi játék nem szükségszerű velejárója az éneklésnek, hogy az elavult sablonokkal csak a kényelmes énekesek és fantáziátlan rendezők élnek. A zenés Tévé színház korábbi előadásaiiban az énekléssel szinkronizált színészi játék mellett volt már példa az ope-

raénekesek színészi képességeinek kihasználására, de ilyen meggyőző, ilyen magávalragadó és ilyen egységes szereplésszással még nem találkoztunk. Úgy érzem, a kitűnő énekeseket: Kalmár Maudát, Melis Györgyöt, Miller Lajost, Réti Józsefet és a többieket mind ösztönözte a rendező bizalma, ragyogóan énekeltek és ezzel összhangban komédiáztak. Teljesítményük — az egész produkció — a világ bármelyik operaszínpadán (és filmvásznán) megállná a helyét. A muzikálisan fényképezett duettek és együttesek megvalósították a zene és látvány egységét: a néző-hallgató természetesen követhette alakulásukat. Schaffer Judit szellemes kosztümjei és Kézdi Lóránt játékos díszletei (különösen a színes változatban) igazolták, hogy a külsőségek mennyire a lényegget érinthetik, milyen hatásosan jellemezhetnek. Csak azt sajnálom, hogy a valóban pompásan komédiázó énekesek hangja nem volt mindig szinkronban szájmozgásukkal; a play back technika pontatlan alkalmazása a tájékozatlan néző szemében azt a hitet kelthette, mintha más énekelné és más játszaná a szerepet. Szerencsére az ilyen pillanatok csak ritkán zavarták meg a színporkázó komédiát, muzsika és játék egymásratalálását.

FEUER MÁRIA

Melis György